

JEDNA VELKÁ RODINA

Víte přece, že jsme každého z vás jako otec své děti napomínali, povzbuzovali a zapřísahali, abyste vedli život důstojný Boha, který vás povolal do slávy svého království. (1Te 2:11-12)

1. čtení: Matouš 12:46-50

Hlavní čtení: 1. Tesalonickým 2:1-12

Milí bratři, milé sestry, milá Boží rodino,

na začátku položím otázku: *Jak vypadá perfektní farář?* Apoštol Pavel dnes opravdu krásně a dojemně popisuje vřelé vztahy se svými bratry a sestrami v Tesalonice. A mně jeho slova posloužila jako zrcadlo. A proto se ptám: *Jak vypadá perfektní farář?* Předeseílám, že mým záměrem je vás i trochu rozesmát. Farář je člověk, který je ustavičně v terénu, stále pracuje s lidmi v okolí sboru, ale zároveň je vždycky k sehnání na faře, když je potřeba.

Pracuje od rána do večera, a všichni vědí, co přesně dělá. Za svou práci dostává výplatu, z které ovšem velikou část rozdává potřebným, nebo z ní alespoň odvede desátek. Nikdy si nebere dovolenou, protože Pán Bůh si taky dovolenou nebere. Na kazatelně mluví spatra, zcela přirozeně. Ale jeho myšlenky dávají smysl, jako by je četl z knihy. Káže podle Bible, a ne jinak. A přitom vždycky mluví o Boží lásce, která nakonec zachrání všechny lidi bez rozdílu. Umí potěšit ztrápené, protože všechny těžké situace zná ze svého vlastního života. Dokáže povzbudit lidi, a přitom je nikdy nenaštve. Má početnou rodinu, jejíž členové pracují na poloviční úvazek pro sbor. Nastupuje jako mladý, hned po škole. Ale to už má za sebou 30 let praxe na kazatelně, aby jeho zvěst byla důvěryhodná. Studoval teologii a filosofii, ale hravě si poradí i s elektronikou. S každou generací si má co říct: Baví ho hrát hry na mobilu s nejmladšími i vykládat si o nemocech těla s těmi staršími. Pije alkohol, není upejpvavý. Nikdy se ovšem neopije. Všechno vždycky s chutí sní, ale netloustne, tlak a cholesterol má v normě. Všem rozumí, a přitom to pokorně nedává najevo. Mluví, aby nebylo v místnosti trapné ticho, ale žádná hloupost mu nikdy z úst nevyjde. Usmívá se, ale zároveň je vážný. Je zbožný, ale přitom je to úplně normální chlap. Sám nikdy nehřeší, ale na hříšníky se nepovyšuje.

Bratři a sestry, nemyslím si, že zrovna takto si představujete ideálního faráře. Navíc ta charakteristika byla záměrně vyhrocená, paradoxní, neuskutečnitelná v reálném životě. A o to právě jde. Někdy my lidé máme zkrátka nerealistická očekávání. Třeba když přijde nový farář do sboru. Nebo když nastoupí nový starosta do úřadu. Nebo když se zamilujeme do našeho životního partnera. Nebo když se nám narodí dítě. Nebo když si naše dítě přivede do rodiny svou drahou polovičku. Realita je pak často jiná než naše představy. A nemyslete si, i faráři mívají zhusta nerealistická očekávání, co se týče sboru, ve kterém mají sloužit. Představují si, že jejich bratři a sestry budou horliví modlitebníci, čtenáři a znalci Písma. Láskyplní lidé, ochotní druhým neustále odpouštět, a přitom přísní sami na sebe. Že budou vědět, komu uvěřili a toho se budou pevně držet. Že si nebudou svou víru nechávat sami pro sebe a budou Krista sdílet s druhými lidmi. Že budou stát o dary Ducha svatého a budou je směle a s pokorou užívat.

A pozor: To není kritika našeho sboru! Tím vším chci říct, že neexistuje ideální farář a neexistuje ideální sbor. Když si vykládáme o životě se snoubenci před svatbou, často v určitém bodě konstatujeme: *Hříšník si bere hříšnici*. Tak to je. *Nikdy si báječnou ženskou nebere báječnej chlap, s kterou pak stráví báječnej život plnej báječných dní bez útrap*, jak zpívá Michal Tučný. A ještě k tomu mají báječné děti... Ne, dokonalost se nám lidem vyhýbá. A to platí i pro křesťany. Tím spíš pro křesťany! Protože my, křesťané, si dobře uvědomujeme, že Ježíš Kristus do našeho světa nepřišel zbytečně. Že přišel, aby zachránil nás hříšné. Že se za nás provinilé obětoval. A jeho oběti za naše hříchy proti Bohu i proti lidem kolem nás bylo opravdu třeba! Bez Krista bychom se v našem hříchu nakonec utopili.

Křesťanské společenství se skládá z hříšníků. Z lidí, kteří ovšem našli nový život v Kristu. Novou milost pro svůj život v Ježíši Kristu. Z hříšníků, kteří byli Bohem vzati na milost. Na základě jeho veliké a ničím nezasloužené lásky. A když se scházíme, když se společně shromažďujeme, když vytváříme rodinu Božích dětí, je to rodina, která má k dokonalosti stále pořád daleko. Ale zároveň rodina, která upřímně, za podpory Božího Ducha, k dokonalosti směřuje. Rodina, která touží žít společně v lásce, kterou si nás Kristus zamiloval. Rodina, která chce žít z víry, že s námi je dobrý Bůh. A v naději, že s námi bude dál, ať se děje, co se děje. Rodina, která touží společně pracovat na vinici Páně, tedy nejen zde, uvnitř sboru, ale i tam venku, v našem okolí.

Apoštol Pavel dnes promlouvá k tesalonickým křesťanům jazykem lásky. Lásky, kterou lze čerpat právě v rodině. Nejprve je nazývá svými **bratry**. A my jedním dechem dodáváme: I sestrami. *Bratři*, to bylo zastřešující označení pro všechny souvěrce. A teď: Pavel je apoštol, kterému se Kristus sám zjevil, a který pro Krista získává tehdejší římský svět. A oni jsou čerstvě obrácení křesťané, kterým duchovní mléko teče po bradě. On je původem žid. A oni jsou původem pohané. On zná Písmo skoro nazpaměť, léta letoucí se kvůli tomu učil ve skvělých židovských školách u skvělých židovských rabinů. A oni toho zatím asi moc o Bohu nevědí. Jen to nejdůležitější. Mezi apoštolem a těmi křesťany existují veliké rozdíly. A přitom pro něj, pro Pavla, jsou to bratři a sestry v Ježíši Kristu. A on je zase jejich **bratr**. Všichni jsou totiž z milosti Boží Ježíšovi bratři a sestry. A tím i děti Boží.

Jak k tomu došlo? Pavel jim spolu se svými spolupracovníky zvěstoval evangelium. A kvůli tomu snesli i mnoho obtíží v tamní oblasti. Bůh je k tomu však vyzbrojil odvahou.

- ¹ *Sami víte, bratři, že náš příchod k vám nebyl marný.* ² *Víte také, jak jsme předtím ve Filipech trpěli a byli pohaněni; a přece nám náš Bůh dal odvahu hlásat vám, přes mnohý těžký zápas, evangelium Boží.*

Tak jako mladí lidé musí někdy sebrat veškerou odvalu a začít se snažit o rodinu, tedy mít děti, i Pavel musel vždy znovu sebrat odvalu, kterou mu Bůh dával, a jít do dalších a dalších měst kázat Ježíše Krista. Jinak by se v těch místech nové děti Boží nikdy nenarodily.

Jak to, že jeho zvěstování bylo úspěšné? Měli snad tito kazatelé připravené proslovy plné krásných řečnických obrátů? Nebo předkládali jasné logické argumenty, kterými brali všem svým odpůrcům vítr z plachet? Nebo snad rozdávali na ulici párky v rohlíku? Nic z toho! Klíčový byl postoj apoštola Pavla. Jeho vnitřní nastavení. Píše:

- ³ *Naše poselství nepochází z omylu ani z nekalých úmyslů, ani vás nechceme podvést.* ⁴ *Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce.* ⁵ *Nikdy, jak víte, jsme nesáhli k lichocení, ani jsme pod nějakou záminkou nebyli chtiví majetku – Bůh je svědek!* ⁶ *Také jsme nehledali slávu u lidí, ani u vás, ani u jiných;*

Jinými slovy: Naprostá nepřítomnost postranních úmyslů. Pavel to s těmi lidmi od začátku do konce myslel dobře. A podle toho s nimi také jednal. Nebyl jistě ve všech ohledech dokonalý. Ale byl k nim upřímný. Neměl žádné jiné cíle, než je přivést pod Kristův kříž, než je nadchnout pro ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše, kterého Bůh poslal do světa kvůli jejich i naší záchraně. Žádné podvody. Žádné zbytečné chlácholení a mazání medičku kolem úst. Žádná touha po tom, aby ho lidé chválili. Jednoho slavného anglického faráře se ptali, jak si užívá, že ho lidé ve sboru chválí. Odpověděl: *Kdybych se zamiloval do jejich chvály, pak bych se taky musel obávat jejich nespokojenosti a výčitek. Ale to bych jako kazatel selhal.* U apoštola není na stole ani chtivost po majetku těch křesťanů, což je také častá námitka vůči církvi. Jeden kazatel vzpomínal, že ho jeho soused pravidelně zdravil takto: *Tak co, sousede, jak se daří sbírkám v kostele?* Jinými slovy: *Jak bohatneš, člověče? Jak vyděláváš, zatímco my musíme chodit do normální práce?*

Důležité přitom je, že tuto Pavlovu upřímnost by mohly dosvědčit obě strany. Ti lidé sami mohli směle prohlásit: *Ano, Pavel nám chtěl předat Ježíše Krista. Přál si, abychom jej přijali za svého Pána a Spasitele. A o nic jiného nestál.* Ale i druhá strana by to mohla potvrdit. A to je kdo? Bůh sám, ke kterému se Pavel odvolává. *Bůh je toho všeho svědek!* Bůh, který nejen vidí, co děláme a slyší, co říkáme. Ale který také *zkoumá naše srdce*, naše vnitřní motivace a úmysly. *A ty byly čisté*, prohlašuje apoštol. Byť by jistě neměl problém přiznat, že v mnoha ohledech sám selhal. Žádné lidské společenství bez upřímnosti nemůže dlouhodobě fungovat. Ani rodina. Ani sbor.

A teď přijde na řadu rodinné názvosloví, které dnes apoštol záměrně používá: Dítě, matka, otec.

- ⁷ *ač jsme mohli jako Kristovi poslové dát najevo svou důležitost, byli jsme mezi vámi laskaví.*

Pavel doslova říká, že se mezi křesťany v Tesalonice choval jako **dítě**. Mohl dát najevo svou důležitost. Ale byl mezi nimi jako poslední z posledních, tedy jako dítě v té době. Apoštol – dítě. Kazatel – dítě. Presbyter – dítě. To je velice zvláštní a nečekané přirovnání. Skoro šokující. Pavel zřejmě především myslí na vlastnost, kterou děti většinou mají a s postupem času ztrácejí. Tedy zase: Upřímnost. Bezelstnost. Opravdovost. Pravdomluvnost. Kolikrát jsme se styděli za naše děti, které veřejnosti vypálily nějakou upřímnost. *Nemůžeš říkat, že ta paní je stará. Nemůžeš říkat, že ten pán nemá zuby. Aspoň to neříkej nahlas, že ten pán je plešatý. A že té paní nevoní z pusy.* Člověk by se hanbou propadl. Ještě když dítě odpoví: *Vždyť je to pravda!* A tam musíme naše děti učit, že něco si můžou myslet a něco jiného můžou říkat.

Když apoštol Pavel lidem zvěstoval radostnou zprávu o Kristu, který ho povolal na cestu života, který ho zachránil pro věčnost, bylo to z jeho strany zcela upřímné. Byl to opravdu jeho jediný cíl. Choval se jako dítě: Co měl na srdci, to měl na jazyku.

Dále se připodobňuje k **matce**. To už je srozumitelnější přirovnání, byť také trochu nečekané.

- ***jako když matka chová své děti, tolik jsme po vás toužili, že jsme vám chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale i svůj život. Tak jste se nám stali drahými!***

Síla! Maminka přece uvede své dítě do života. Ve velikých bolestech. Ale tím její práce s dítětem zdaleka nekončí. Její úloha skončí až tehdy, kdy skončí její život zde na zemi. Protože jednou matka, navždy matka, že? Pavel by se rozdál pro ty nově obrácené křesťany. Protože si je všechny zamiloval mateřskou láskou. Pokládal je za své duchovní děti. Za děti drahé jeho srdci. A sebe za matku, která udělá pro své dítě první, poslední. Která jí, aby jedlo i její dítě. Která bdí, aby mohlo její dítě spát. Která mluví, aby se rozmluvilo i její dítě. Která si spoustu radostí odřekne, jen aby její dítě rostlo a sílilo, a bylo šťastné.

A nakonec, bratři a sestry: Apoštol se přirovnává i k **otci**.

- ***⁹ Jistě si, bratři, vzpomínáte na naše úsilí a námahu, jak jsme ve dne v noci pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám přinesli Boží evangelium. ¹⁰ Vy i Bůh jste svědky, jak jsme se k vám věřícím zbožně, spravedlivě a bezúhonně chovali. ¹¹ Víte přece, že jsme každého z vás jako otec své děti ¹² napomínali, povzbuzovali a zapřísahali, abyste vedli život důstojný Boha, který vás povolal do slávy svého království.***

Jak se chová otec v rodině? Pracuje, aby uživil nejen sebe, ale i ty, kteří jsou na něm existenčně závislí. Dobrý táta není příživník, ale naopak živitel rodiny. Pavel šil stany, jak je obecně známo. Nezneužíval pohostinnosti těch, kterým kázal. Nevyjídal domy vdov. Navíc byl dobrým příkladem těm, kterým sloužil. Jako každý správný otec je vzorem pro své děti. Člověkem, který rodinu táhne dopředu. Správným směrem. A do třetice: Apoštol také napomínal své duchovní děti, když toho bylo třeba. Aby ti lidé žili v souladu s Boží milostí, která se na nich projevila. Aby vedli život hodný Boha, který se rozhodl uvést je do svého království. Ale Pavel je také těšil, uklidňoval, ujišťoval, že je všechno v pořádku. Že jejich život je v Božích rukou. To není otec – despota. To je táta, o kterého se mohou děti opřít.

Bratři a sestry, před několika dny jsme měli ustavující schůzi nového staršovstva tohoto sboru. Na tom prvním setkání jsme si rozdělili všechny důležité pozice a úkoly. Ale přitom jsme se také modlili, abychom pro vás byli skutečným duchovním přínosem. Myslím, že mluvím za všechny členy staršovstva, když řeknu, že nám především jde o to, abychom s vámi sdíleli evangelium v dětské upřímnosti, abychom vás měli rádi, jako mají maminky rády své děti, abychom vás uměli směřovat k Bohu především vlastním životním příkladem, jako to dělají dobří tátové. Jde nám o to, abychom před Bohem byli všichni bratry a sestrami, jednou velikou milou rodinou Boží. Ať se mezi námi děje láska Boha, který nás vede jako otec, který se nám věnuje jako matka, který z lásky k nám přišel do tohoto světa jako dítě.

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, pořád zůstáváme sborem nedokonalých lidí. Sborem hříšníků. Ale ať se i v našem sboru děje něco z toho, co jsme dnes slyšeli z tvého slova. Ať jsme jednou velikou rodinou, ve které mnoho základních věcí bude dobře fungovat. Ať jsme spolu rádi. Ať jsme všichni napojeni na tebe. Ať mezi námi vnímáme působení tvého svatého Ducha. Amen.